

ע"פ 3958/16 - רוברט (ראובן) אבקסיס נגד מדינת ישראל, א.ב

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3958/16

לפני:  
כבוד השופט י' דנציגר  
כבוד השופט מ' מוז  
כבוד השופטת ע' ברון

המערער:  
רוברט (ראובן) אבקסיס

נ ג ד

המשיבים:  
1. מדינת ישראל  
2. א.ב

ערעור על פסק דין של בית המשפט המוחזק באר שבע  
מיום 5.04.2016 בת"פ 40909-03-15  
כבוד השופט י' פ' אקסלרוד

תאריך הישיבה:  
כ"ב באדר תשע"ז (20.3.17)

בשם המערער:  
עו"ד ארץ אבוהב

בשם המשיבים:  
עו"ד יעלית מילן

פסק דין

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

1. נגד המערער הוגש כתוב אישום שייחס לו שיסוף עורפו של המתلون באמצעות סכין יפנית, שאotta נשא בהגיעה לזרת האירוע. בגין מעשים אלו הואשם המערער בעבירות של חבלה בכונה מחרימה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) והחזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

2. בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט י' אקסלרוד) הרשיע את המערער בהכרעת דין מפורטת בשתי העבירות. העדות המרכזית לעניין זהו המערער כמי שפצע את המתلون היתה עדותה של אם המתلون. בית המשפט מצא את עדותה "ברורה ואמינה" וממצאה לה תימוכין רבים בראיות אחרות. אמו של המתلون הייתה בסמוך למקום האירוע והוא זיהתה בבירור את המערער כמו שעשה את המיחס לו (ה גם שלא ראתה את מעשה השיסוף עצמו). יתר על כן, אם המתلون העידה כי השילכה ابن לעבר המערער שפוגעה בו, והמערער עצמו אישר כי כך היה וכי האבן פגעה בכתפו. אם לא די בכך, בית המשפט עמד על שיחת הטלפון של אם המתلون למשטרה (שicha שהוקלהה ושלה האין בית המשפט קמא) בה אמרה, בין היתר, "וואא הבן שלי הילך; הנה ראוון אבקסים בורח, אמא". בנוסף, אם המתلون זיהתה את המערער – עימו יש לה היכרות מוקדמת – במקום האירוע, והעידה כי היה לו חתך בין העיניים. כמו כן, בשחוור שנערכ צינה כי לערער היה "פנס (סימן חבלה – י.ד.) ופלסטר". גם בעובדה זו יש כדי לתמוך במסקנה כי ראתה את המערער כשהיא קרוב אליה. יתר על כן, אם המתلون התייחסה להמלטות המערער מזרת הפשע באומרה כי "הוא לקח את האופניים ונעלם", דבר שהתיישב עם עדותו של המערער כי הגיע למקום עם אופניים, ועם אחת מהಗירסאות שמסר, לעניין אופן עדיבתו את המקום, לפיה הוא לקח את אופניו וברח מן המקום.

3. בית המשפט עמד בהרחבה אף על גרטתו של המערער – אותה מצא בלתי מהימנה – והציג את הסטיות ואי הדיויקים שנתגלו בגרסאותיו. בנוסף התייחס בית המשפט להסתבות המערער בדבריו ובתשובותיו בחקירה הנגדית בעניינים שונים שלגביהם נשאל. בית המשפט גם ראה לנכון ליתן משקל לשתייקתו של המערער, בחלק נכבד מחקרתו במשטרה, כתמיכה לראיות הتبיעה.

4. יצוין כי בית המשפט המחוזי התייחס בהרחבה אף לחוות הדעת אותה הגיע המערער (שלא הייתה בחומר החקירה ושלאן אף לא הוגשה על ידי הتبיעה), בה יש התייחסות לשולש חולצות שנמצאו בתחום הסמוך למקום האירוע, שעליהן לא נמצא סימנים הקוראים את המערער אליהן. בית המשפט ראה בהתנהלות הتبיעה בעניין זה משומ מחדל, אך הוסיף וקבע כי משנמצא חולצה שעלייה דמו של המתلون ואף קרע באיזור הצוואר בחוליצה זו, איןblkיימן של החולצות האחרות כדי לסייע בידי המערער להקים ספק סביר באש灭ו.

כמו כן עמד בית המשפט על מחדלי החקירה נוספים נוספים, וקבע כי גם שהיה מקום לבצע פעולות חקירה נוספת, איך בכך כדי להביא לזכותו של המערער, נוכח הראיות המוכיחות את אש灭תו מעבר לספק סביר. בית המשפט עמד גם על היסוד הנפשי שיחס לערער בהתבססו על החבלה החמורה שנגרמה למתלון, ולכוונתו של המערער לגרמה, ומצא כי התקיים היסוד הנפשי הנדרש להוכחת הכוונה לצרכי סעיף 329(א) לחוק.

5. באשר לעונש; בית המשפט המחוזי השיט על המערער מאסר בפועל בן שש שנים (בניכוי ימי המעצר); הפעלת מאסר מותנה בר הפעלה בן 10 חודשים מגזר דין מיום 7.11.2012 בת"פ 8047-08-12 במצטבר; 18 חודשים מאסר מותנה ותשלום פיצוי למתלון בסך 20,000 ש"ח.

6. המערער טוען כי שגה בית המשפט עת קבע כי הוא שפצע את המתلون על סמך עדותה היחידה של אמו. כן Natürlich כי בית המשפט לא בחר את מהימנות זההו המערער על ידי האם. עוד Natürlich, כי חווות הדעת שאותה הגיע די בה כדי להקים ספק סביר באשmeno. כמו כן Natürlich, כי מחדלי חקירה נוספים מצדיקים אף הם את זיכיו (לרובות אי בדיקת הזירה הסמוכה למקום האירוע, בה היו כתמי דם רבים). בנוסף Natürlich, כי עובדת אי העדת המתلون מחד, והעובדת שעודותו של המתلون הוגשה בהסכמה ושבה נסתרת עדות אמו מאידך, יש בהן כדי לкопח את המערער ולהצדיק הימנעות מהרשעה. לבסוף, Natürlich, כי היה מקום להרשות את המערער בעבירה שחומרתה פחותה מהעבירה הראשית בה הורשע, וכן היעדר רקע עובדתי למעשה וכן הפגיעה השטחית בתalon.

באשר לעונש; Natürlich, טוען המערער כי בית המשפט שגה בקביעת מתחם הענישה ומפנה למספר פסקין דין שיש בהם כדי להצדיק הורדת המתחם. בנוסף Natürlich, כי יש מקום את עונשו במתחם הנכון בהתחשב במחדלי החקירה ובהתחשב בסתיות בין עדות המתلون ועדות אמו.

7. לטענת המשיבה לא נפלה כל שגגה בהכרעת הדין המבוססת על עדותה המהימנה של האם, הנתמכת בחיזוקים רבים. המשיבה עמדה על עדותו הבלתי מהימנה של המערער, וטענה כי מדובר בהכרעת הדין המבוססת על קביעות של עובדה ומהימנות מובהקות.

באשר לעונש; Natürlich, כי אף שהעונש שהושת על המערער הינו עונש חמוץ, הדבר מוצדק בהתחשב בכך שהאירוע היה יכול להסתיים בתוצאות חמורות יותר וכן מקום הבדיקה וכן בהתחשב בעבורי הפלילי המכובד ביותר של המערער.

8. לאחר ששמענו את טיעוני בא כוח הצדדים בדיון שנערך לפני השתכנענו כי אין מקום להתערב בהכרעת הדין. בית המשפט בחר בזרה קפדיות ומפורטת את המסד הראייתי שהונח לפניו, וראה לנכון לאמץ את עדות אם המתلون מהימנה. אכן, מדובר בעדות יחידה לגבי אירוע הפגיעה ואולם מדובר בעדות אמונה, עקבית ונטולת סתיות, כפי שקבע בית המשפט כאמור, לה קיימים תימוכין משמעותיים ביותר המפורטים בפסיקאות 20-22 להכרעת הדין. מנגד, נמצא, מצא בית המשפט את גרסתו של המערער גרסה רצופת סתיות ובלתי מהימנה, כמפורט, בין היתר, בפסיקאות 23, 25, 26, 29, 30 להכרעת הדין.

בית המשפט עמד על מחדלה של התביעה בכל הקשור לחווות הדעת שהוגשה על ידי ההגנה, אך לא מצא שיש בה ובממצאיה כדי לערער את התשתית הראייתית המסבירת את המערער במוחש לו. בפרט נקבע, כי עובדת קיומן של חולצות נוספות בזרה שאינן נשואות עליו דם של קורבן העבירה, אין בה כדי להעלות או להוריד אחריות המערער לביצוע העבירה הנלמדת מהמסד הראייתי שפורט לעיל, וכן תומכים במסקנה זו.

כמו כן, התרחשוון של קטטות אחרות נספות באזורה הסמור למקום בו התרחשה דקירות המתلون, בהן היה מעורב המתلون, אין בהן כדי לערער את הבסיס הראייתי לאש灭תו של המערער במוחש לו בכתב האישום. גם במחדלי החקירה נוספים עלייהם עמד בית המשפט (ובפרט נסיבות כושלים לאתר אנשים נוספים שהוא באזורה) אין כדי לשנות ממסקנה זו.

באשר לעונש; אכן עונש בן שש שנים מאסר בגין העבירה של חבלה בכונה מחמורה הינו עונש שאין קל כל עייר. ואולם, מדובר בעונש המבטא את החומרה היתרה שבה מתייחסים לחוקק ובית המשפט לעבירה שבביצועה

הורשע המערער. אף אם מתחם העונש יכול היה להיות שונה במקצת, אין מדובר בשגגה של הערכתה הדינית המצדיקה התעבותות. בנוסף, יש ליתן משקל למקום הפגיעה (עורפו של המתلون), שעלולה הייתה להסתיים בתוצאות חמורות יותר בנקול.

באשר לקביעת העונש בתחום הענישה; בית המשפט נתן בגזר דין משקל ראוי לכלל השיקולים הרלבנטיים, ובפרט לעברו הפלילי המכובד ביותר של המערער, כמפורט בפסקה 21 לגזר הדין.

הפעלת המאסר המותנה בין עשרת החודשים במצטבר לעונש המאסר דן, אינה מצדיקה התעבותות, שכן הפעלת עונש זהה במצטבר הינה הכלל, ואילו הפעלתו בחופף הוא חריג לכלל (סעיף 58 לחוק).

לא רأינו מקום להתערב אף בסכום הפיצוי שהושת על המערער לזכות המתلون, שהינו סכום סביר בנסיבות העניין, זאת אף שהמתلون, שצורף לערעור כמשיב 2, לא הגיע לדין לפניו, וכל שיכולה הייתה המשיבה לעשותות הוא להודיע בדין מפה של אם המתلون, כי פצעתו על ידי המערער גרמה לו לסבל רב.

סוף דבר, הערעור נדחה על שני ראשי.

ניתן היום, כ"ב באדר תשע"ז (20.3.2017).

שפט

שפט

שפט